

Tóldalék.

Egy Század idejének utolsó napján mondanó Keresztény embernek Könyörgése. 1800-ban.

Izraelnek Ura Isten, a' kihez hasonló Isten, nintsen sem az égben ott fenn, sem a' földön itt alatt (1. Kir. 8. 23.), mert Tiéd a' nagyság, a' hatalom, ditsőség, örökké valóság és méltóság (1 Kron. 29. 11). Te nálad egy nap olyan, mint ezer elztendő, és ezer elztendő olyan, mint egy nap (2. Pét. 3. 8.); sőt olyan mint a' tegnapi nap, melly immár el múlt (Solt. 90. 4). Te hívtad eleitől fogva elő a' Nemzetségeket; mert Te vagy az első, és az utolsókkal is ugyan tsak Te vagy (Esa. 41. 4). Mikor emlékezünk a' régi napokról, és gondolkodunk az el múlt időknek sok elztendeiről (Solt. 77. 6.), nem mondhattuk ezt: hogy nagy mészé haladnak az idők, és el vész minden látás (Ezék. 12. 22.); sőt inkább ugy tapasztaltuk, hogy egyik nemzetség el mulik, és más következik helyében; jóllehet a' föld számtalan elztendőig a' maga állapottyában meg marad (Préd. 1. 4.) — Tanúbizonyság erről Uram ez a' mai nap, mint az eddig folyt század minden elztendeinek és idejének utolsó napja: hogy az egész emberi nemzetségnek e' földnek színén való lakozhatását Te rendelted el, és Te határoztád meg az ő minden idejének alkalmatosságát is (Tsel. 17. 26). Ugyan is Sz. Isten azoknak az embereknek, a' kik e' folyó századnak kezdetében, a' mi Atyáinkal egyetembe tégedet tisztelnek vala, az ő napjaik mint a' füst meg eméztettének (Solt. 102. 4.), és már ők el halván, nem emlékeznek most Te felőled a' halálban, és a' koporsóban nem mondanak ma Tenéked ditsőretet (Solt. 6. 6.): el multanak ők mindnyájan, minekutána az

emberi élet napjainak, hetven, vagy leg fellyebb nyóltzván esztendejét a' sok nyomorúság és fáradtság között bé töltötték volna (Solt. 90. 10). — Mi pediglen Uram, a' kik a' mi el múlt Atyáink után meg ujítottott nép vagyunk, ditsérünk ma e' Századnak végével Tégedet (Solt. 102. 19.), és szívünk tellyességéből izolván a' mi szájunk (Mát. 12. 34), egyenlőképen egy szájjal, ditsőityük az Istent, és a' mi Urunk Jésus Krisztusnak Attyát (Rom. 15. 6) különösebben, a' mi Nemzetségünkkel tselekedett lok jó téteményeiért, a' melly e' földnek szinén lakozó Nemzetségek között, a' leg kissebb (Tsel. 24. 3. 1. Sám. 1. 21.) — Jertek azért mindenek, és láffátok az Istennek dolgait, oh mely tsudálatosok vóltanak az ő tselekedetei e' Századnak idejében a' mi Nemzetségünknek fiaihoz és leányihoz; mert azokat sok rendben és esztendőknben meg késértette az Isten, meg próbálta őket tüzzel, mint az arany és ezüst meg próbáltatik: néhányszor bé vitte őket az Isten az ellenségnek hálojában, a' kik meg szoritották azoknak derekokot: az ő fejekre ültette az embereket, és meg engedte, hogy számtalanszor tüzekbe és vizekbe mennyenek (Solt. 66. 5. 12.); tsudálatossan meg öregbitette az Ur fokszor a' mi Nemzetünkön a' nagy és maradandó tsapásokat, a' gonosz és szüütelen való betegségeket, mivelhogy nem félték a' ditsőséges és rettenetes Nevet, az Ur Istent (5. Mos. 28. 58. 59). — De mihelyt segítségül hívták őtet az ő nyomorúságoknak idején, meg szabadította őket (Solt. 50. 15.); a' honnan már mi, a' mi Nemzetségünknek élő maradékai, az ő fokféle szenvedéseik és nyomorúságaik után, a' mi szabadságunknak és boldogságunknak közsiklájára vagyunk ma eléggé fel állittatva (Solt. 40. 3.).

Aldott légyen azért az Isten, a' ki az ő irgalmasságát nem vonta meg a' mi Nemzetünktől, hanem annak mái maradékát ki vitte szép kies helyre (Solt. 66. 12. 20.) — Aldott légyen mind örökké az Ur, a' ki egy kis búsulásában ha el rej-

tette is az ő ortzáját egy szempillantásig a' mi eleinktől, de mi rajtunk az ő örökkévaló irgalmaságában könyörült, azt tselekedvén, hogy nekünk a' mi Népünk fiainak és leányinak, legyen még eddig Hazánkban alkalmas békességünk; igazságba meg erősítsünk; távol legyünk a' végső nyomoruságtól, és ne fállyunk a' rettegésnek hozzánk való közelítésétől (Esa. 54. 8. 14)-

Oh mi erős Istenünk! Magyaroknak Istené, a' kinek mind örökké vagynak a' Te esztendeid (Solt. 102. 25.), adjad, hogy ez után is a' mi Nemzetségünknek esztendei legyenek e' földön, mint sok népeknek esztendei (Solt. 61. 7.), és ne engedjed meg, hogy ennek meg maradott, és ma élő örökös szikrája úgy ki óltassék, hogy ne maradjon semmi neve és maradéka a' földnek szivén (2. Sám. 14. 7.); sőt inkább ennek, mint Te szolgálóidnak és szolgálóidnak fiai és leányai meg maradjanak, és az ő magvok Te előtted meg erősítsék (Solt. 102. 29.) — Tselekedjed azt is óh Uram! hogy e' Nemzetség Királyainak, külső és belső renden lévő Előjáróinak idejekben, az ő birodalma soha is meg ne romollyék; más népnek ne hagyassék, hanem mind örökre állandó legyen (Dán. 2. 44.). — Ne esküdjék meg soha is e' Nemzetségnek Angyala, az örökkön örökké élőre, a' ki teremtett mindeneket, hogy nékie több száz esztendei ideje nem léfzen (Jel. 10. 6.); sőt inkább e' Nép lelkének és testének, sok száz esztendőkre el tett javai legyenek az Istennél (Luk. 12. 19.); és rajta ne legyen semmi hatalma a' testi és lelki halálnak, hanem uralkodjék a' Krisztussal egyetembe sok ezer esztendőig boldogságban, és szentségben (Jel. 20. 6.) — Közelebről adja az örökké való Isten, hogy a' következő századnak kezdetében, folyásában, és végezetében, legyenek szüntelen szépek a' te sátoraid, oh Magyar Jákób! és a' te hajlékid oh Magyar Izrael! a' te vedreidből folyjanak alá a' te vízeid, és a' te magvad olyan legyen, mint a' fok vi-

zeknek folyási: a' te Királyaid nagyobbak légyenek a' földnek minden Királyainál, és birván az ő ellenségeiknek kapuit, magasztaltatfék fel a' te országod (1. Mos. 24. 60- 4. Mos. 24. 5 — 7.) — Mikor pedig végezetre ennek is lételének első ege és földje el mulik, láttassa Uram ezzel új eget és új földet (Jel. 21. 1-).

Oh vallyon kitsoda fog pedig akkor élni, mikor ezeket véghez viszi az Isten (4. Mos. 24. 23.)! — Mi Uram tudjuk azt, hogy több századnak végét e' romlandó testnek hajlékában nem érjük, mivelhogy életünknek napjai gyorsabbak a' pállya futónál (Job. 1. 25.), és a' nekünk engedtetett kevés esztendőnk után el mégyünk a' halálnak azon az úttján, mellyről soha többé vissza nem térünk (Job. 16. 22). Azért nem is kérjük azt, hogy sok száz esztendőket éllyünk e' testben: hanem csak azért esedezünk, hogy míg élünk, addig legyenek kedvesek tselekedeteink Te előtted, és élhessünk boldogságba a' te áldásaiddal (Préd. 9. 9). — Mikor pedig meghalunk, végyed hozzád lelkeinket, mivelhogy meg váltottál minket Uram, igazlagnak erős Istene (Solt. 31. 6); ekkor is pedig maradj meg a' mi maradékainkal, e' mi Atyáinknak földökben mind világ végezetéiglen (1. Mos. 48. 21.) Es mivel ezen kérésünket kérjük Jézusunk Sz. Nevében: tehát ezt adjad meg minékünk, óh mennyei Atya! Amen (Ján. 16. 23).

A Sz. Írás szokott szövege szerint való Könyörgésnek, minden más gondolt szó felett való kellemeteféje birta arra, hogy e' mulo Szazad végén, így könyörögjön.

T. Sala Mihály.
Dévai Réf. Pap.